

REDAKCE / 21. 3. 2016

Jan a Zdeněk Svěrákovi dokončují scénář dalšího společného filmu

Těžké, až „krvavé“ změny čekají Zdeňka a Jana Svěrákovy při dokončování scénáře filmu *Po strništi bos*, který se má natáčet už v létě.

Filmový a televizní scenárista, textař, spisovatel, herec a spoluzakladatel Divadla Járy Cimrmana Zdeněk Svěrák to řekl ČTK, když charakterizoval úskalí adaptace úspěšné knihy. V ní své vzpomínky převyprávěl optikou sedmiletého chlapce přesazeného z města na venkov. Dějově předchází jejich první společné práci, *Obecné škole* z roku 1991.

„Na scénáři děláme zvláštním způsobem. Vím, že se v té předloze musí udělat změny, které ale půjdou proti tomu, co jsem doopravdy zažil. Řada z nich už tam je, ale některé musí být radikálnější. Proto jsem Honzovi řekl, že by pro mě bylo krvavé, kdybych do svých vzpomínek řezal. A tak jsem to nechal na něm, on tak činí a já se k tomu vyjadřuji,“ řekl ČTK Svěrák, který 28. března oslaví osmdesátiny.

Jde prý o kruté změny, ovšem to, zda k nim dojde, záleží na dohodě. „Svému synovi už věřím. Pohádali jsme se na *Vratných lahvích* a já zjistil, že měl pravdu. A tak se neurážím a spolupracuju,“ dodal. Musí tam připsat postavu pro sebe, protože zatím ve všech šesti filmech, na kterých se synem dělali, se byt na okamžik objevil na plátně. „To je další můj úkol, který teď řešíme,“ dodal.

Na druhou stranu Svěrák přiznal, že ke své vzpomínkové knížce přistupoval jako ke krásné literatuře; nejde o kroniku jeho dětství či rodiny. „Už tam jsem si dovolil odchylky od skutečnosti, ale tyhle budou větší,“ podotkl. Podle něj totiž autoři takové literatury nejen vzpomínají na to, co viděli a slyšeli, ale také si vymýšlejí a fantazírují,

aby jejich příběh stál za řeč. „V knížce vyprávím o tom, jak byl malý kluk přesazen z města na venkov – a co to udělalo s jeho duší. Jsem to já a nejsem to já. Je to mozaika, v níž jsou některé kamínky pravé a jiné přidané. A nemělo by být poznat, který je který,“ podotkl.

Když Zdeněk Svěrák píše, nemá pevný řád. Ale snaží se, aby dostal na papír alespoň jednu stranu denně. U písňových textů, jichž má na kontě stovky, to je jednodušší. „Ten si můžete vzít s sebou kamkoli – třeba na procházku. Protože to je v podstatě hledání, kudy dál. Ale v případě scénáře či povídek musíte sedět u počítače. A protože zastávám zásadu, že jediné psaním se něco napíše, je mojí normou jedna stránka denně. A nezáleží na tom, zda ve výsledném tvaru zůstane, či ji škrtnu,“ vysvětlil úspěšný autor. Na kontě má i dvě knihy povídek, jejichž kompletní audiopodobu právě vydal Supraphon.

Od tohoto vydavatelství dostal diamantovou desku jako ocenění padesáti let od vydání prvního singlu se svým písňovým textem. S Jaroslavem Uhlířem jich napsal téměř čtyři stovky. Ovšem málokdo ví, že je autorem i některých notoricky známých písniček Ivana Mládka, například textů *Švagr má bagr*, *Láďa jede lodí*, *Švadlenka Madlenka*, *Mravenci v kredenci* či *Dívka s modrou matrací*.

Jako spoluzakladatel Divadla Járy Cimrmana pochopitelně Svěrák zná životní krédo geniálního Čecha. „Říkal: Nepochválím-li se sám, nikdo to za mě neudělá. My s Honzou to máme podobné a děláme si večírky chvály. Když se nám něco povede, třeba po premiéře filmu, jdeme na pivo a připomínáme si některé momenty, co se komu z nás povedlo. Protože chválit se má,“ dodal.

Zdroj: ČTK